

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

17 юли 1997 година*

„Член 177 – Компетентност на Съда – Национално законодателство, приемащо разпоредби на Общността – Митнически кодекс на Общността – Обжалване – Спиране на митническо решение – Осигуряване на сигурност”

По дело C-130/95

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕО от Hessisches Finanzgericht, Kassel (Германия), по дело, висящото пред този съд между

Bernd Giloy

и

Hauptzollamt Frankfurt am Main-Ost

относно тълкуването на член 244 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 г. относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ 1992 г., L 302, стр. 1),

СЪДЪТ,

в състав: г-н G. C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н G. F. Mancini, г-н J. C. Moitinho de Almeida, г-н J. L. Murray и г-н L. Sevón (председатели на състав), г-н C. N. Kakouris, г-н P. J. G. Kapteyn, г-н C. Gulmann, г-н D. A. O. Edward (докладчик), г-н J.-P. Puissochet, г-н G. Hirsch, г-н P. Jann и г-н H. Ragnemalm, съдии,

генерален адвокат: г-н F. G. Jacobs,

съдебен секретар: г-н H. A. Rühl, главен администратор,

след като разгледа писмените становища, подадени от името на Комисията на Европейските общности, от г-жа Claudia Schmidt, член на правната служба, в качеството на представител,

като взе предвид доклада за съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на Комисията на съдебното заседание на 4 юни 1996 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 17 септември 1996 г.,

* Език на производството: немски.

Решение

Доводи

1. С Определение от 31 март 1995 г., получено в секретариата на Съда на 21 април 1995 г., Hessisches Finanzgericht (Финансовият съд, Хесе), Касел, е отнесъл до Съда за преюдициално решение по член 177 от Договора за ЕО четири въпроса относно тълкуването на член 244 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 г. относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ 1992 г., L 302, стр. 1, по-долу „Кодексът“).

2. Въпросите са били повдигнати в хода на производството между г-н Giloy и Hauptzollamt (Главната митническа служба), Frankfurt am Main-Ost, относно искане за плащане на сума от 293 870,76 DEM, дължима като данък върху оборота върху внесени стоки (по-долу „Оспорваното искане“).

3. Член 244, алинея 2 от Кодекса предвижда, че когато се обжалва решение, взето от митническите власти, което е свързано с прилагането на митническото законодателство, митническите власти са длъжни да спрат Оспорваното решение изцяло или отчасти, „когато имат обосновано съмнение относно съответствието на Оспорваното решение с разпоредбите на митническото законодателство, или когато съществува опасност да бъде нанесена непоправима вреда на заинтересуваното лице“.

4. Член 244, алинея 3 гласи:

„Когато Оспорваното решение има за последица прилагането на вносни или износни мита, спирането на изпълнението е поставено в зависимост от наличието или депозирането на гаранция. Въпреки това, тази гаранция може да не се изисква, когато поради положението на длъжника такова изискване би довело до сериозни затруднения от икономически или социален характер.“

5. В германската версия, последното изречение от тази разпоредба („Diese Sicherheitsleistung darf jedoch nicht gefordert werden, wenn ...“) е била изменена, за да съответства на другите езикови версии. Понастоящем изменената версия гласи: „Diese Sicherheitsleistung braucht jedoch nicht gefordert zu werden, wenn ...“. Подобно изменение също така е било направено и в италианската версия (ОВ 1996 г., L 97, стр. 38, на германската и италианската версии).

6. Член 192, параграф 1 предвижда задължително депозиране на гаранция, като митническите власти определят размера на тази гаранция, който е равен на конкретния размер на въпросното митническо задължение или задължения, или, ако това не може да бъде определено със сигурност, на максималния определен от митническите власти размер на митническото задължение или задължения, които са възникнали или биха могли да възникнат.

7. Параграф 2 от този член постановява, че когато митническото законодателство предвижда незадължително депозиране на гаранция и митническите власти го изискват, те определят неговия размер, така че той да не превишава определения в параграф 1 размер.

8. Член 9, параграф 1 от Кодекса предвижда:

„В случаи, различни от посочените в член 8, решението, което е благоприятно за заинтересуваното лице, се отменя или изменя, когато едно или повече от условията за издаването му не са изпълнени или вече не се изпълняват”.

9. Преди влизането в сила на Кодекса, член 69, параграфи 2 и 3 от Finanzgerichtsordnung (Процесуален кодекс на финансовите съдилища, подолу „FGO”) е определял условията за спиране на изпълнението на искания за плащане, издадени от данъчните органи, включително тези, свързани с мита. Съгласно германската съдебна практика и академичната мисъл, тези разпоредби, които са все още в сила, трябва да бъдат прилагани в съответствие с член 244 от Кодекса във всички случаи.

10. Съгласно член 21, параграф 2 от Umsatzsteuergesetz (Закона за данък върху оборота), разпоредбите относно митата се прилагат *mutatis mutandis* към данъка върху оборота, начисляван върху вноса. Следователно разпоредбите на член 69, параграфи 2 и 3 от FGO са приложими към спирането на изпълнението на искания за плащане на данък върху оборота при внос.

11. На 28 март 1990 г., ответникът по главното производство е издал Оспорваното решение срещу г-н Giloy. Г-н Giloy е подал възражение срещу искането до митническата служба – ответник, която го е отхвърлила като неоснователно на 17 септември 1991 г. Поради това на 23 октомври 1991 г. е завел иск пред Hessisches Finanzgericht за отмяна на Оспорваното решение.

12. С решение от 16 август 1994 г. Hauptzollamt Fulda, главният орган в Хесе, който е компетентен по отношение на изпълнението, е предприел мерки за привеждане в изпълнение на Оспорваното решение чрез налагане на запор върху трудовото възнаграждение на ищеца. Размерът на просрочените плащания, включително наказанията за просрочено плащане, се е равнявал към тази дата на 451 092,76 DEM. Поради размера на този дълг, г-н Giloy е бил уволнен от своя работодател на 16 септември 1994 г. и оттогава получава социални помощи.

13. Ищецът по главното производство е поискал от Hessisches Finanzgericht да спре изпълнението на оспорваното искане, на основание съвместното действие на разпоредбите на членове 21, параграф 2 от Umsatzsteuergesetz и 69(3) от FGO. Той твърди, че са налице основания за поставяне под съмнение на законността на искането. Той също така твърди, че неговият иск трябва да бъде уважен въз основа на това, че налагането на запор върху трудовото му възнаграждение е довело до неговото уволнение, като по такъв начин е причинило непоправими вреди. Неговият бивш работодател го е уверил, че той ще бъде възстановен на работа, ако бъде отстранена заплахата от изпълнение на Оспорваното решение. Като се позовава на член 244 от

Кодекса, той твърди също така, че поради неговото лично положение, от него не може да бъде изисквано да депозира гаранция, ако бъде постановено спиране на изпълнението.

14. Hauptzollamt, от друга страна, твърди, че няма основание да се поставя под съмнение законността на Оспорваното решение, и че г-н Giloy няма да претърпи непоправима вреда в резултат от неговото изпълнение.

15. Като е взел предвид, че при тези обстоятелства той е бил длъжен да приложи член 244 от Кодекса, националният съд е решил да спре производството и да отнесе следните въпроси до Съда за преюдициално решение:

„1. Дали двете условия, изложени в член 244, алинея 2 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 г. относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ 1992 г., L 302, стр. 1), а именно:

- обосновано съмнение относно съответствието на Оспорваното решение с разпоредбите на митническото законодателство; или
- риск да бъде нанесена непоправима вреда на заинтересуваното лице,

са напълно независими едно от друго, така че да бъде спирано изпълнението на решение, за което няма обосновано съмнение относно съответствието на Оспорваното решение с разпоредбите на митническото законодателство, но могат да се очакват непоправими вреди за заинтересуваното лице?

Ако на въпрос 1 се отговори положително:

2. Дали наличието на условието, упоменато във второто тире, неизбежно изключва изискването за депозирание на гаранция, или това подлежи на допълнителни условия и ако подлежи, то на какви условия?

3. Дали опасността от загуба на работа – което вероятно може да е станало факт, вследствие на това, че искането за плащане е станало дължимо – представлява „сериозни икономически или социални затруднения”, дори когато необходимите минимални средства за издръжка се осигуряват в резултат на национално законодателство, например чрез социалното подпомагане?

4. Ако бъде постановено спиране на изпълнението на решението, дали гаранцията все още трябва да бъде депозирана в размера на задължението или съществува възможност за неговото ограничаване до частичен размер, като се вземе предвид цялостното икономическо състояние на ищеца?”

Компетентност на Съда

16. Комисията констатира, че тъй като главното производство се отнася до събиране на данък върху оборота, а не върху мита, съответните разпоредби на Кодекса се прилагат към настоящото дело само по силата на вътрешното

германско законодателство. Според формулировката си, Кодексът не се прилага към данък върху оборота, събиран при внос (вж. член 4, точка 10 от Кодекса). Вследствие на това, Комисията не е сигурна, дали Съдът е компетентен да отсъжда по отнесените до него въпроси.

17. Независимо от това, тя счита, че Съдът е компетентен да отсъжда по тези въпроси. По-специално, тя се позовава на решението по съединени дела C-297/88 и C-197/89, Dzodzi, (Recueil, стр. I-3763, точка 37) и на факта, че съответните разпоредби от Кодекса са приложими пред висиящото пред националния съд дело, макар и само на основание на вътрешното законодателство.

18. В отговор на някои въпроси по този аспект, поставени пред тях от Съда, ищецът и ответникът по главното производство, както и германското правителство, споделят становището на Комисията. От германското правителство беше посочено, че германските митнически власти отговарят за събирането както на митата, така и на данъка върху оборота при внос. В допълнение към това, двата данъка нормално се определят само веднъж, в едно искане за плащане. Следователно, следваната процедура е идентична, така че съответните разпоредби следва да бъдат тълкувани еднакво. Процедурите включват тези, предвидени в член 244 от Кодекса, доколкото националното законодателство относно събирането на мита трябва да бъдат в съответствие с тях.

19. Съгласно член 177 от Договора, Съдът е компетентен да дава преюдициални решения относно тълкуването на Договора и на актове на институции на Общността.

20. Съгласно установената съдебна практика, производството, предвидено в член 177, е средство за сътрудничество между Съда на Европейските общности и националните съдилища. Следователно само националните съдилища, които са сезирани с дадено дело и са отговорни за постановяването на решение по делото, могат да определят, с оглед на специалните характеристики на всяко дело, необходимостта от преюдициално решение, което да им позволи да постановят своето решение, както и релевантността на въпросите, които те отнасят до Съда (вж., по-специално Решенията по делото Dzodzi, цитирано по-горе, точки 33 и 34, и по дело C-231/89 Gmurzynska-Bscher, Recueil, стр. I-4003, точки 18 и 19).

21. Следователно когато отнесените от национален съд въпроси са свързани с тълкуване на разпоредба на Общността, Съдът по принцип е длъжен да постанови решение (вж. Dzodzi и Gmurzynska-Bscher, цитирани по-горе, точки 35 и 20 съответно). Нито от формулировката на член 177, нито от целта на процедурата, създадена по този член, не става ясно, че авторите на Договора са имали намерение да изключат от компетентността на Съда искания за преюдициално решение по разпоредба на Общността, когато вътрешното законодателство на държава-членка препраща към тази разпоредба на Общността за определяне на правилата, приложими в дадена ситуация, която е напълно вътрешна за тази държава (вж. Dzodzi и Gmurzynska-Bscher, цитирани по-горе, съответно точки 36 и 25.).

22. Отнасяне на въпрос от национален съд може да бъде отказано, само ако е видно, че се злоупотребява с процедурата, предвидена в член 177 от Договора, и че решение от Съда се иска по повдигнатия спор, или когато е очевидно, че правото на Общността не може да бъде приложено, пряко или косвено, към обстоятелствата по делото, отнесено до Съда (вж. в този смисъл *Dzodzi* и *Gmurzynska-Bscher*, цитирани по-горе, точки 40 и 23).

23. Като е прилагал тази съдебна практика, Съдът многократно е постановявал, че той е компетентен да дава преюдициални решения относно разпоредби на Общността при обстоятелства, когато фактите по делата, разглеждани от националния съд, са попадали извън приложното поле на правото на Общността, но тези разпоредби са станали приложими или по силата на вътрешното законодателство, или по силата на условия на договор (по отношение на прилагането на правото на Общността по силата на вътрешното законодателство, вж. *Dzodzi* и *Gmurzynska-Bscher*, цитирани по-горе; дело 166/84 *Thomasdünker*, Recueil, стр. 3001; дело C-384/89 *Tomatis* и *Fulchiron*, Recueil, стр. I-127; и по отношение на прилагането на правото на Общността по силата на договорни разпоредби: дело C-88/91 *Federconsorzi*, Recueil, стр. I-4035 и дело C-73/89 *Fournier*, Recueil, стр. I-5621, всички тези дела наричани по-долу „Поредицата от дела, свързани с *Dzodzi*”). В действителност, в тези дела, като националните, така и договорните разпоредби, които възпроизвеждат разпоредбите на Общността, не са ограничили явно прилагането на последните.

24. От друга страна, в решението си по дело C-346/93 *Kleinwort Benson*, Recueil, стр. I-615, Съдът е постановил, че не е компетентен да дава преюдициално решение по Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно подведомствеността и изпълнението на съдебните решения в областта на гражданското и търговското право (ОВ 1972 г., L 299, стр. 32, по-долу „Конвенцията”).

25. В Решението по делото *Kleinwort Benson*, Съдът е констатирал в точка 19, че за разлика от поредицата от решения свързани с *Dzodzi*, разпоредбите на Конвенцията, чието тълкуване е било поискано от Съда, не били направени приложими по силата на законодателството на съответната договаряща страна. В точка 16 от Решението по делото *Kleinwort Benson* Съдът е посочил, че въпросният акт на Парламента е използвал Конвенцията само като модел и е възпроизвел нейните условия само частично. Той е продължил нататък, като е отбелязал, че в акта е направена изрична разпоредба, че органите на съответната договаряща държава трябва да приемат изменения „с цел разграничаване” между разпоредбите на акта и съответстващите разпоредби на Конвенцията. Освен това, актът е въвел изрично разграничение между разпоредбите, приложими към случаи, свързани с Общността, и тези, приложими във вътрешни случаи. В първия случай, при тълкуване на съответните разпоредби на акта, съдебната практика на Съда по Конвенцията е била задължителна за националните съдилища, докато във втория случай те са били длъжни само да я вземат предвид, като е можело да не я прилагат.

26. В настоящия случай, нищо от документите по делото не дава основание да се смята, че главното производство няма да бъде решено чрез прилагане на норми от правото на Общността.

27. Действително, от документите по делото става ясно, че разпоредбите на вътрешното право се прилагат без разграничение към случаи, регулирани от вътрешното право, и към случаи, регулирани от правото на Общността, а понякога и към двете едновременно. В германското вътрешно право тези разпоредби трябва да бъдат тълкувани и прилагани в съответствие с член 244 от Кодекса. Следователно германското законодателство изисква въпросните вътрешни разпоредби да бъдат прилагани в съответствие с този член.

28. При тези обстоятелства, когато при регулиране на вътрешни случаи, националното законодателство приема същите решения като тези, приети в правото на Общността, с цел осигуряване на единна процедура при съпоставими случаи, очевидно е в интерес на Общността, с цел избягване на бъдещи различия в тълкуването, разпоредбите или понятията, заимствани от правото на Общността, да бъдат тълкувани по еднакъв начин, независимо от обстоятелствата, при които те трябва да се прилагат (вж. в този смисъл, Решението по делото Dzodzi, цитирано по-горе, точка 37).

29. От изложеното по-горе следва, че Съдът е компетентен да се произнесе по въпросите, отнесени до него.

По първия въпрос

30. Във всички езикови версии на член 244, алинея 2 от Кодекса, двете условия, посочени в този въпрос са разделени със съюза „или”. Въпреки че думата „или” понякога може да отбелязва връзка между две части на изречението, безспорно е, че в настоящия случай тя означава разделяне на тези две условия.

31. От формулировката на разпоредбата следва, че законодателят на Общността е имал намерение въпросните две условия да представляват отделни основания, всяко едно от които обосновава спиране на изпълнението на оспорвано решение.

32. Това тълкуване се потвърждава от законодателната история на Кодекса. В проекта на Регламент на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Общността, внесен от Комисията в Съвета на 21 март 1990 г., е било предвидено, че единственото обстоятелство, обосноваващо спиране на изпълнението на оспорвано решение, следва да бъде в случаите, когато митническите власти имат обосновано съмнение относно съответствието на оспорваното решение с разпоредбите на митническото законодателство (член 243 от проекторегламента (ОВ 1990 г., С 128, стр. 1)).

33. В становището си по това предложение, Икономическият и социален комитет е посочил, по отношение на член 243, алинея 2 от проекторегламента, че „би било добре да се предвиди разпоредба за отлагане на изпълнението на решението дори и в случаи, когато то би довело до прекомерни затруднения, и

когато случаят не е свързан с преимуществен обществен интерес” (ОВ 1991 г., С 60, стр. 5, 11).

34. След като Комисията не е изменила предложението си в този смисъл (ОВ 1991 г., С 97, стр. 11), Съветът сам е добавил към член 244, алинея 2 от Кодекса изречението „... или когато съществува опасност да бъде нанесена непоправима вреда на заинтересуваното лице” (вж. член 244, алинея 2 от Общата позиция, приета от Съвета на 14 май 1992 г. и нотифицирана в ОВ 1992 г., С 149, стр. 1).

35. По отношение на тълкуването на понятието „непоправима вреда”, насоки се осигуряват от тълкуването на това понятие като условие за постановяване на разпореждане за спиране на действието на акт по член 185 от Договора (по отношение на изискването за непоправима вреда, вж. Определението на Съда от 19 юли 1995 г. по дело C-149/95 P(R), Комисия/Atlantic Container Line и други, Recueil, стр. I-2165, точка 22).

36. Съгласно установената съдебна практика на Съда, условието за „непоправима вреда” изисква от съдията, разглеждащ искането за временни мерки, да провери дали евентуалната отмяна на оспорвано решение от страна на Съда, постановяващ решението по главното производство, би позволила да се възстанови положението, което е било породено от нейното незабавно изпълнение, и обратно, дали спирането на такова решение би възпрепятствало пълното му изпълнение в случай на отхвърляне на иска по главното производство (вж. в този смисъл. Определението по делото Комисия/Atlantic Container Line и други, цитирано по-горе, точка 50).

37. Съдът е постановил, че вреда с финансов характер по принцип не се счита за сериозна и непоправима, освен ако в случай на спечелване на главното производство от ищеца тя не би могла да бъде възстановена напълно (вж. Определение на Съда на Европейските общности от 26 септември 1988 г. по дело 229/88 R, Cargill и др./Комисия, Recueil, стр. 5183, точка 17).

38. Независимо от това, ако незабавното изпълнение на оспорвана мярка може да доведе до прекратяване на дружество или налага на физическо лице да продаде своя апартамент, условието относно наличие на непоправима вреда трябва, при тези обстоятелства, да се счита за изпълнено (вж. Определенията на Първоинстанционния съд от 15 юни 1994 г. по дело T-88/94 R, Société Commerciale des Potasses et de l'Azote et Entreprise Minière et Chimique/Комисия, Recueil, стр. II-401, точка 33, и от 7 ноември 1995г. по дело T-168/95 R, Eridania и др./Съвет, Recueil, стр. II-2817, точка 42; както и Определението на Съда на Европейските общности от 3 юли 1984 г. по дело 141/84 R, De Compte/Парламент, Recueil, стр. 2575, точка 5).

39. В това отношение не е необходимо да бъде установено с абсолютна сигурност, че вредата е непосредствена. Достатъчно е въпросната вреда, особено когато тя зависи от сбъдването на редица фактори, да бъде предвидима с достатъчна степен на вероятност (вж. в този смисъл Определението по делото Комисия/Atlantic Container Line и други, цитирано по-горе, точка 38).

40. На последно място, следва да бъде отбелязано, че ако въпреки спирането на изпълнението, митническите власти могат да го отменят по силата на член 9, параграф 1 от Кодекса.

41. В настоящия случай, от националната преписка е видно, че твърдяната вреда, която ищецът би претърпял в случай на незабавно изпълнение на Оспорваното решение е продължаване на състоянието на безработица. От материалите по делото обаче не е видно, дали ако той спечели главното производство и дори и да бъде възстановен на работа от работодателя си, той би имал право да си възстанови сумата по изгубената си заплата от митническите власти. Освен това, не може да бъде изключено, че ако Оспорваното решение бъде изпълнено незабавно, ищецът би могъл да претърпи други евентуални непоправими вреди, като например такива, произтичащи в резултат от процедурата за заповест за спиране на неговото имущество и разпределянето му между неговите кредитори.

42. Следователно националният съд трябва да установи, в светлината на всички съотносими обстоятелства по разглежданото от него дело, дали ищецът би могъл да претърпи непоправима вреда в посочения смисъл, ако Оспорваното решение бъде изпълнено.

43. С оглед на изложеното по-горе, на първия въпрос трябва да бъде даден отговор, че при правилно тълкуване на член 244, алинея 2 от Кодекса, митническите власти следва да спрат изпълнението на оспорвано митническо решение изцяло или отчасти, когато само едно от двете условия, посочени в тази разпоредба, са изпълнени, така че изпълнението може да бъде спряно, ако е налице риск от непоправима вреда за заинтересуваното лице. Не е необходимо да има обосновано съмнение относно съответствието на Оспорваното решение с разпоредбите на митническото законодателство.

По втория въпрос

44. С този въпрос националният съд пита, дали фактът, че в случай че заинтересуваното лице може да претърпи непоправима вреда в резултат на незабавно изпълнение на Оспорваното решение, задължително възпрепятства митническите власти да подложат спирането на изпълнението на условие за депозиране на гаранция.

45. Съгласно член 244, алинея 2 от Кодекса, условието, свързано с риска от непоправима вреда, е основание, обосноваващо спиране на изпълнението на оспорвано решение. Независимо от това, това условие не е релевантно по отношение на необходимостта от депозиране на гаранция.

46. От първото изречение от член 244, алинея 3 от Кодекса е видно, че спирането на изпълнение, като общо правило, трябва да подлежи на депозиране на гаранция, дори когато спирането на изпълнението е на основание на това, че заинтересуваното лице може да претърпи непоправима вреда.

47. Единственото изключение от това правило е случаят, упоменат във второто изречение от член 244, алинея 3 от Кодекса, в което изискването за депозиране на гаранция с голяма степен на вероятност би довело до сериозни икономически или социални затруднения, които се дължат на обстоятелства, свързани с длъжника.

48. При наличието на такива обстоятелства, митническите власти имат право да преценят, дали подлагането на спирането на изпълнението на депозиране на гаранция е целесъобразно. Макар че германската версия на второто изречение от член 244, алинея 3 от Кодекса, която е била приложима по времето на събитията по главното производство, е тази, която е била в сила преди изменението от 1996 г., от формулировката на разпоредбата във всички други езикови версии, с изключение на италианския, е видно, че при такива обстоятелства митническите власти винаги имат право да подложат спирането на изпълнението на депозиране на гаранция.

49. Следователно, отговорът на втория въпрос трябва да бъде, че фактът, че заинтересуваното лице може да претърпи непоправими вреди в случай на незабавно изпълнение на оспорвано митническо решение, не възпрепятства митническите власти да подложат спирането на изпълнението на условие за депозиране на гаранция. Независимо от това, ако изискването за депозиране на гаранция с голяма степен на вероятност може да причини сериозни икономически или социални затруднения, които се дължат на обстоятелства, свързани с длъжника, митническите власти имат правото да решат да не изискват депозирането на такава гаранция.

По третия въпрос

50. С този въпрос германският съд по същество иска да установи, дали подлагането на спирането на изпълнението на оспорвано митническо решение на условие за депозиране на гаранция е такова, че да „причини сериозни икономически или социални затруднения” за длъжник, който е безработен, и който получава социални помощи от момента на уволнение от предишната си работа.

51. При определянето на това, дали изискването от длъжника с голяма степен на вероятност би му причинило такива затруднения, митническите власти трябва да вземат предвид всички обстоятелства, свързани с лицето, по-специално тези, свързани с неговото финансово положение.

52. От документите по главното производство е видно, че ищецът е безработен, и че той получава социални помощи от момента на неговото уволнение от предишната му работа. Той е бил уволнен преди да подаде искането за спиране на изпълнението на митническото решение, което той оспорва. Също така е видно, че ищецът е казал пред националния съд, че поради своето финансово положение, той не е в състояние да депозира гаранция. Независимо от това, националният съд не посочил, дали това действително е така.

53. Достатъчно е обаче да се постанови, че да се изисква от длъжник, който не разполага с достатъчни средства, да депозира гаранция би му причинило „сериозни икономически затруднения”. Съгласно Кодекса, когато длъжникът не може да депозира гаранция, митническите власти имат правото да не подлагат спирането на изпълнението на оспорвано решение на депозиране на гаранция.

54. Следователно отговорът на третия въпрос трябва да бъде, че подлагането на спирането на изпълнението на оспорвани решения на условие за депозиране на гаранция с голяма степен на вероятност би „причинило сериозни икономически или социални затруднения” за длъжник, който не разполага с достатъчни средства за депозирането на такава гаранция.

По четвъртия въпрос

55. С този въпрос националният съд пита по същество, дали, ако спирането на изпълнението на оспорвано решение е подложено на условие за депозиране на гаранция, размерът на гаранцията трябва да бъде определен като равен на размера на въпросното задължение, или като се вземе предвид финансовото положение на длъжника, този размер може да бъде ограничен до част от общия размер на задължението.

56. Следва да се има предвид, че член 192 от Кодекса прави разграничение между размера на гаранцията, чието депозиране е задължително, и размер на гаранция, чието депозиране не е задължително.

57. Параграф 1 от този член изисква размерът на задължителната гаранция да е равен на точния размер на задължението, или когато този размер не може да бъде установен със сигурност, на максималния размер на задължението, което е възникнало или би могло да възникне.

58. Независимо от това, когато депозирането на гаранция не е задължително, параграф 2 от същата разпоредба не предвижда минимална граница на размера на гаранцията. Обратно на това, той предвижда само, че размерът на такава гаранция не може да надвишава максимален размер, а именно този, посочен в параграф 1 от същия член.

59. Следователно, когато депозирането на гаранция не е задължително, размерът на гаранцията може да бъде по-малък от размера на задължението или, ако този размер не може да бъде определен със сигурност, от максималния размер на задължението, което е възникнало или би могло да възникне. При определяне на целесъобразния размер на такава гаранция, митническите власти трябва да вземат предвид всички съотносими обстоятелства, включително финансовото положение на длъжника.

60. Както Съдът вече посочи в точка 46 по-горе, член 244 от Кодекса изисква, като общо правило, задължителното депозиране на гаранция. Следователно размерът на гаранцията нормално трябва да бъде равен на конкретния размер на задължението, или, ако този размер не може да бъде определен със

сигурност, на максималния размер на задължението, което е възникнало или би могло да възникне.

61. Независимо от това, когато изискването за депозиране на гаранция с голяма степен на вероятност може да причини сериозни икономически или социални затруднения, които се дължат на обстоятелства, свързани с длъжника, митническите власти могат, съгласно второто изречение от тази разпоредба, да не приложат изискването за депозиране на такава гаранция (вж. точки 47 и 48 по-горе).

62. Доколкото настоящият случай се отнася до незадължително депозиране на гаранция, неговият размер може да бъде определен, като се вземат предвид всички съотносими обстоятелства, включително финансовото положение на длъжника, при всяка стойност, която не надвишава общия размер на задължението или, ако този размер не може да бъде определен със сигурност, на максималния размер на задължението, което е възникнало или би могло да възникне.

63. Следователно, отговорът на четвъртия въпрос трябва да бъде, че когато спирането на изпълнението на оспорвано митническо решение, подлежи съгласно член 244, алинея 3 на депозиране на гаранция, размерът на тази гаранция трябва да е равен на конкретния размер на задължението, или когато този размер не може да бъде установен със сигурност, на максималния размер на задължението, което е възникнало или би могло да възникне, освен ако изискването за депозиране на гаранция няма с голяма степен на вероятност да доведе до сериозни икономически или социални затруднения; ако случаят е такъв, размерът на гаранцията може да се определи, като се вземат предвид всички съотносими обстоятелства, включително финансовото положение на длъжника, при всяка стойност, която не надвишава общия размер на съответното задължение.

По съдебните разноски

64. Разходите, направени от Комисията на Европейските общности за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Hessisches Finanzgericht, Kassel, с Определение от 31 март 1995 г., реши:

1. При правилно тълкуване на член 244, алинея 2 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 г. относно създаване на Митнически кодекс на Общността, митническите власти следва да спрат

изпълнението на оспорвано митническо решение изцяло или отчасти, когато само едно от двете условия, посочени в тази разпоредба, са изпълнени, така че изпълнението може да бъде спряно, ако е налице риск от непоправима вреда за заинтересуваното лице. Не е необходимо да има обосновано съмнение относно съответствието на Оспорваното решение с разпоредбите на митническото законодателство.

2. Фактът, че заинтересуваното лице може да претърпи непоправими вреди в случай на незабавно изпълнение на оспорвано митническо решение, не възпрепятства митническите власти да подложат спирането на изпълнението на условие за депозиране на гаранция. Независимо от това, ако изискването за депозиране на гаранция с голяма степен на вероятност може да причини сериозни икономически или социални затруднения, които се дължат на обстоятелства, свързани с длъжника, митническите власти имат правото да решат да не изискват депозирането на такава гаранция.

3. Подлагането на спирането на изпълнението на оспорвани решения на условие за депозиране на гаранция с голяма степен на вероятност би причинило сериозни икономически или социални затруднения за длъжник, който не разполага с достатъчни средства за учредяване на такава гаранция.

4. Когато спирането на изпълнението на оспорвано митническо решение, подлежи съгласно член 244, алинея 3 от Регламент № 2913/92 на депозиране на гаранция, размерът на тази гаранция трябва да е равен на конкретния размер на задължението, или когато този размер не може да бъде установен със сигурност, на максималния размер на задължението, което е възникнало или би могло да възникне, освен ако изискването за депозиране на гаранция няма с голяма степен на вероятност да доведе до сериозни икономически или социални затруднения; ако случаят е такъв, размерът на гаранцията може да се определи, като се вземат предвид всички съотносими обстоятелства, включително финансовото положение на длъжника, при всяка стойност, която не надвишава общия размер на съответното задължение.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 17 юли 1997 година.

Подписи